

Czágasch József (1934–2014)

Győrben született polgári családban, alapfokú iskoláit és a középiskolát is itt végezte. Szülei megadták a lehetőséget sokoldalú képzettségéhez, vívni tanult, zeneiskolába járt, jól zongorázott, később

az egyetemen szalonzenekara is volt. Későbbi feleségével is a zene kapcsán ismerkedett meg, tánciskolában zongoristaként működött közre, így találtak egymásra. A győri bencés gimnáziumba járt, de az ötvenes évek elejének iskolaösszevonásai következtében a Révai Miklós Gimnáziumban érettségizett.

Sopronban 1957-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet az 56-os forradalom leverését követően megcsappant létszámú évfolyamban.

Nejével együtt Kapuváron álltak munkába: a Kisalföldi Erdőgazdaság Rábaközi Erdészeti erdészeti szakelődő (műszaki vezető) beosztásba került, míg neje a győri zeneiskola kapuvári tagiskolájában zenetanárként talált munkát.

1961 októberében lett ugyanitt erdészeti vezető, miután addigi főnöke, Pánczél Károly Győrbe, az erdőfelügyelet vezetésére kapott kinevezést.

1966-ig töltötte be ezt a beosztást, ez idő tájt az erdészeti nagy átalakuláson ment keresztül. Munkája kezdetén mindent kézi erővel végeztek, a fákat harangfűrészrel és fészével döntötték, a közelítést, szállítást fogatokkal, míg a felterheléseket, vagonrakást kézi eszközökkel hajtották végre. Munkaírányításra, ellenőrzésre is lovas kocsival, hintóval mentek. Fogékony volt az új megoldásokra, amint az első gépi fűrészek és traktorok megjelentek az erdészeti, saját egységénél szorgalmazta a bevezetésüket. Nem volt könnyű feladat, az emberek először idegenkedtek az új technikától, képzések szervezésével, türelmes rábeszéléssel győzte meg beosztottjait a gépesítés időszerűségéről.

Munkáját 1959-ben, 1962-ben, 1964-ben „Kiváló dolgozó” kitüntetéssel ismerték el, majd 1966-tól a vállalat győri központjába gépesítési előadónak emelték ki.

Mondhatjuk, hogy a gépesítés forradalma ekkortól kezdődött: a favágásban a Stihl fűrészek, a talajmunkákban a lánctalpas SZ-100-asok és TDT traktorok, a közelítésben és szállításban az LKT-k, Dutrák, Beloruszok, ZIL és Csepel teherautók munkába állásával. Eddig is dolgoztak traktorok, melyeket a gépállomásokról lehetett bérbe venni szakképzett kezelőkkel, de innentől lett saját gépparkja az erdőgazdaságnak, melyre a Műszaki Erdészeti is létrehozták.

1972-től műszaki fejlesztési csoportvezetőként irányította az erdőgazdaságnál a mélyépítés, magasépítés és gépesítés szakterületeit, jól képzett szakelődők segítségével. A fafeldolgozás-fűrészipar fejlesztése is nevéhez köthető, az erdészeti fagyártmányokhoz képest a nagy áttörést a Győri Erdészeti fűrészüzemi gatterének beépítése és

Kapuváron a Canali rönkhasító szalagfűrészre alapozott korszerű fűrészüzem létrehozása jelentette 1981-ben.

A parkettfríz, szőlőkaró és bányadeszka eddigi termeléséhez képest – melyhez hason tolvá vágták a fagyártmányfát a 800-as szalagfűrészekkel – a gépi előtolással, vágóasztallal működő Canali-1100-as forradalmi változást hozott minőségben és termelékenységben egyaránt, nem beszélve a dolgozók kisebb fizikai terheléséről. Az akác fűrészelt oszlop és élmart oszlop keresett cikk volt az osztrák, és német piacon, nem győztek eleget termelni az üzemek. Időközben a Ládagyár győrszabadhegyi és győrszemerei üzeme is az erdőgazdasághoz került, így méltán viselte a Kisalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság címet.

1983. január 1-jétől – nagy elődje, Kárall János nyugdíjazásával – a gazdaság műszaki igazgatóhelyetteseként (a gazdaság élén dr. Komjáthy Ferenc állt igazgatói beosztásban) irányította a termelés, beruházás teljes folyamatát.

Az 1976-os kitüntetését követően 1985-ben is „Kiváló Dolgozó” elismerést kapott.

1990. január 1-jéig töltötte be a főmérnöki munkakört, ekkor az igazgató átszervezési szándékának megfelelően kordedvezményesen nyugdíjazta őt a vállalat.

Nyugdíjasként is gépekkel foglalkozott, a Stihl cég képviselőjeként Mosonmagyaróváron, majd a Berger cég győri tulajdonszerzésével az ő képviselőitükben Győrben dolgozott. Volt munkahelyével ekkor kevés kapcsolata maradt, de az erdészeti gépesítés ügyét továbbra is szíven viselte, Az Országos Erdészeti Egyesület Gépesítési Szakosztályának tagjaként és 1984-től 1994-ig elnökeként működött közre.

Élettörténete elválaszthatatlan a győri erdőgazdaság történetétől, annak meghatározó alakja volt, a gépesítési fejlesztések vezetőjeként.

Mint azt az egyházi búcsúszertartáson is hallhattuk Győrben a Szent Imre-templomban, életét három H vezérelte. A hit, hűség és humor. Istenhívő volt akkor is, mikor ezt rossz szemmel nézte a pártállami vezetés, hű volt céljaihoz, eszméihez, szakmájához, felelőségéhez. A mindennapi élethelyzeteken, konfliktusokon vezüszlettett humorérzékével, pozitív személyiségével tudott úrrá lenni, hiányozni fog vidám mosolya.

Hamvait a győri Szent Imre-templom urnakertjében családja, volt évfolyamtársai, munkatársai, valamint barátai, tisztelői népes gyülekezetében helyeztük végső nyugalomra.

Isten vele, nyugodjék békében.

Kóródi Sándor
OEE Győri HCS elnök

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm az 1974-ben végzett erdőmérnököknek, hogy 40 éves soproni találkozójuk alatt férjemről sírjánál megemlékeztek.

dr. Herpay Imréné

Szűcs József (1930–2014)

Megrendülve állunk Józsi bácsi hamvai előtt. Mindenkit lesújtóan érintett a halálhír. Eljöttünk mi, a hátrahagyott kollégák és vadásztársak, hogy lerójuk a végső tiszteletünket, szótlanul és csendben, mert most

a csend jelzi a méltó elismerést.

Józsi bácsi önálló élete Prónayfalvából indult. Elemi iskolái befejezésével, majd a sorakatonai szolgálat után, a továbbtanulást választotta. Különböző okoknál fogva akadozva indult a szakmai útja. 1956-ban félbemaradtak a mezőgazdasági tanulmányai. Ezután a Bugaci Erdészeti helyezkedett el, és munka mellett lehetősége nyílt erdészeti ismeretek megszerzésére is. 1959-ben erdészeti képzettséget szerzett, majd technikus minősítést. Tanulmányai befejezése előtt, munkája elismerésül, kerületvezetői beosztást kapott.

Sok elméleti és gyakorlati ismerettel rendelkező vezetője volt huszonnégy évig a Nyugatbugac kerületnek. Nyugatbugac kerület után tizenkét évig vezette a központi kerületet, csemetekertet, és végezte a raktárosi feladatokat.

Erős egyéniség és akaraterő jellemezte egész munkásságának ideje alatt. Felettesei, munkája elismerésül, többszöri jutalomban, dicséretben majd kitüntetésben részesítették. Mély baráti és szakmai kapcsolatot tartott fent a Nagyerdő kerületvezetőivel, mely kapcsolat fennmaradt nyugdíjas éveiben is. Harminc éven át lakott családjával falutól, várostól távoli szolgálati helyén, az erdőn. Ebben az erdő és a vadászat szeretete segítette.

Több mint öt évtizeden át volt tagja a bócsai Hubertus Vadásztársaságnak, ahol 77 évesen érte az a nagy vadász szerencse, amire minden vadász vágyik, hogy érmes gim bikát ejthessen el. 1990-ben nyugdíjba ment, utána is szoros kapcsolatot tartott az erdészeti vezetőségével és a kollégákkal.

Józsi bácsi nyugdíjasként volt az Alföldi-fátási Múzeum második erdész gondnoka tizenegy évadon át. Nagyon szeretett ezt a munkát, örömmel és nagy szakmai felkészültséggel végezte. A kiállítás anyagát, szakmabelieknek és szakmán kívülieknek, teljes odaadással mutatta be.

Évekkel később meggyengült az egészsége, többször volt beteg. Utóbb már mi is tudtuk, hogy nagy fájdalommal járó kór kínozza, ezt igyekezett enyhíteni szeretett neje, Irénke. Ennek ellenére győzött a betegség, az élet csendben elment. Halálával, kollégákban és vadásztársakban nagy űr keletkezett, de emlékeinkben továbbra is él és élni fog. A bugaci Nagyerdő három legendás erdésze, újra együtt járja az „Égi erdőt” és a végtelen vadászmezőt. Legyen fáradhatatlan e végtelen úton.

Erdészüdvözléssel búcsúzunk: kollégái és vadásztársai.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Tóth Antal